

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Romanelli elutazása*

Forrás:

Új Nemzedék

Br.

(Helv)

1919. 11. 18.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O)

Osztályozás

Tárgy

910-2

Hely

"1919"

Személy

Budapest főváros házinyomdája 1919.

Romanelli elutazása.

Csernoch János búcsulátogatása — Az utolsó út Budapesten.

A nemzeti hadsereg bevonulásának napján, ezen az eső, majd napfényes szűznapon hagyta el véglegesen Budapestet Romanelli Gvidó alezredes, az olasz misszió mindannyiunk szeretetétől és megbecsülésétől övezett vezetője. Benne dalmas, megalázott magyar életünk egyik nagy szívi vigasztalójától és támogatójától búcsuzunk. Nagy megpróbáltatásunkban, a Buu Béla-féle rémuralom napjai során ő volt az egyetlen az ántánt fiúk közül, aki szilárdan a helyén állt és odanyújtotta védelmező kezét nekünk, amikor a legnagyobb szükségünk volt a segítségre. Romanelli talpig ember volt, őszinte barátunk, akit most sok-sok magyar asszony és leány áldása kísér, amikor hazájába hívja kötelessége. Még látta földeregeni a hajnalunkat, hallotta lábadozó bögését a sastollas vitézeknek és ő ve-
tünk érzett örömtünkben, amikor elkövetkezett a nemzet feltámadása, melyben neki is van érdeme.

Amikor híre kelt, hogy Romanelli rövidesen megvált a budapesti olasz misszió vezető-állásától, nap-nap után egymás kezébe adták a kilincset az Esterházy-utcai Károlyi-palotában a lakosság minden rétegéből való férfiak és nők, hogy újra megköszönjék neki, amit értük a kommunin alatt tett. Megható jelenetek játszódtak le ilyen alkalommal, főként, ha olyan jött búcsuzkodni, akinek Romanelli az életét mentette meg energikus fellépésével. Az alezredes azonban nem látta szívesen a hála megnyilatkozását, azt hangoztatta folyvást, hogy csak a

kötelességét teljesítette s így elhárított magától minden ünneplést. Csak szűk keretben búcsuzkodtak tőle tisztársai pénteken este a tiszteletére rendezett búcsulakomán.

Szombaton Csernoch János bíboros hercegprimás is megjelent az olasz missziónál és megköszönte Romanellinek azt a sok szolgálatot, amelyet a kommunin idején nemcsak a főváros lakosságának, hanem az egész magyarságnak tett. A hercegprimás a proletárdiktatura idején hetenkint tudósítást küldött a pápának Romanelli közvetítésével a magyar helyzetéről. A juniusi ellenforradalom idején a hercegprimás éppen a fővárosban bémált és maga is megkérte Romanellit, legyen segítségére a kommunisták által veszélyeztetett lakoságnak, különösen pedig a Ludovika Akadémia elfogott növendékeinek, amit az alezredes a legnagyobb készséggel meg is tett és nem egy embert mentett meg ekkor a biztos kivégeztetéstől.

Vasárnap délelőtt Romanelli még rendszeren elvégezte teendőit a misszió. Nála járt munkatársunknak kijelentette, hogy meghatott lélekkel hagyja el Budapestet, ahol életének legemlékezetesebb napjait töltötte. Valahányszor teheti, vissza fog térni hozzánk, mert nagyon megszerette a magyar népet. Amidőn legközelebb eljön, a főváros közönsége átadja neki a tervezett díszkardot, mely emléke lesz há-
lunknak és szeretetünknek.

Tizenkét óra előtt Romanelli búcsuzkodott Mombelli tábornoktól, majd gyalog a pesti Ferencendiek templomába, ment, hogy misét hallgasson. Ez volt az utolsó útja, melyet Budapesten tett. Amint a templomba menet a Múzeum-utcából átvágni készült a Kecskeméti-utca, éppen a Ludovika Akadémia négy szakaszra osztó növendékei vonultak haza az Országház-térről. Az egyik vezető tiszt észrevette, hogy Romanelli csillogó szemmel ott áll a Múzeumkert sarkán és nézi az elvonulást, erre tisztel-
gést vezérelt, mire a Ludovika növendékei dísz-

lépésben, Romanelli felé fordított arccal lépkedtek tovább. A templomban az alezredes meghallgatta a misét, majd állva végighallgatta a magyarság fölzengő imádságát, a Himnuszot.

A templomból hazatérve, Romanelli elbúcsuzott tisztjeitől, akik Mombelli tábornok vezetésével a palota kapujában gyűltek össze. A tisztjeivel is barátságosan kezet szorított, majd beszállt gépkocsijába, ahová már berakták podgyászat és egy csokor virágot. Már menni készült, amikor észrevette, hogy hiányzik kedvelt borzsörü fehér kutyája. Amikor a kutyát meghozták, Romanelli még néhány búcsusztót mondott és a gép nekivágott, hogy elvigye Bécsbe, ahonnan Trieszten át a hét közepén Rómába utazik.

Azzal a hittel távoztunk a tovarobogó gép után tekintve, hogy történelmünk gyászos lapjairól két olasz név világít, az egyik Romanellié, akit mindenki ismert Budapesten, a másik Baracca ezredesé, aki Pozsony városában a cseh megszálláskor hős védelmezője volt az elhagyott magyaroknak.